

Chết tiệt

Chết tiệt! Chẳng biết cái vận đen đeo bám hấn đến chừng nào mới chịu buông tha?! Làm thứ gì cũng thất bại! Chăn nuôi gà thì gặp cúm H5N1 hoành hành, mất trắng hơn hai chục triệu đồng. Nuôi heo cũng lỗ muốn sặc gạch vì bệnh lạ, tai xanh tấn công. Trở lại chuyện đồng áng cũng một cảm canh, hết hạn hán lại bão lũ mà giá cả nông sản cứ thấp lè tè, thu chẳng đủ bù chi. Gia đình khốn đốn! Vợ hấn ẵm con đi đâu biệt tích. Chết tiệt!

Hấn cũng bỏ xứ ra đi tìm cuộc sống mới. Đi xin việc làm chẳng dễ chút nào. Chết tiệt! Công ty này đòi bằng cấp chuyên môn với hai năm kinh nghiệm. Công ty nọ lại đòi phải nói được, viết được tiếng Anh thành thạo và lưu loát. Ôi thôi đủ thứ yêu cầu trong khi hấn chỉ có tấm bằng tốt nghiệp THPT. Bất mãn quá! Muốn quay về với những cánh đồng, dù nói là khổ nhưng không có tiền cũng có cách sống tạm qua ngày, câu vài con cá, hái mớ rau dọc bờ ruộng cũng có cái mà ăn. Đâu như chốn phồn hoa đô thị này, thứ gì cũng phải mua, thậm chí đi tiểu, tiện cũng phải tốn tiền. Chết tiệt! Nghĩ vậy nhưng tự ái trong con người hấn lại tái hiện, buộc hấn ở lại thành phố này, không được quay về quê với hai bàn tay trắng. Chết tiệt!

Hơn một tháng thất nghiệp sau cùng hấn cũng xin được một chân phụ hồ. Chết tiệt! Họ ỷ có tiền bỏ ra mướn công cứ nặng lời chỉ chiết cho dù hấn làm việc chẳng dám nghỉ tay.

Bỗng một ngày hấn có ý nghĩ phải làm chủ một tiệm vàng ở thành phố này. Vậy là năm triệu đồng mang theo phòng thân đã có mục đích sử dụng. Và cứ sau mỗi ngày phụ hồ về, hấn lại đến tiệm vàng

gần chỗ trọ mua một chỉ vàng bốn số chín. Việc làm kỳ quặc hơn mười ngày qua của hắn đã làm bà chủ tiệm vàng phải thắc mắc:

- Cháu này, không phải cô tò mò đời tư của cháu đâu nhưng cô lấy làm lạ, sao cháu không sắm một lần vài ba lượng mà ngày nào cũng mua mỗi một chỉ vậy?!

- Dạ. Cháu không giấu gì cô, công việc của cháu chẳng lớn lao gì, giới thiệu người này mua chiếc xe, người kia mua miếng đất, nói chung là làm “cò”, mỗi ngày chỉ kiếm được vài ba triệu đồng chớ đâu có nhiều. Cháu cố gắng dành dụm để còn có của lập gia đình, chớ trai thanh niên mà, có tiền trong túi hay tiêu xài phung phí lắm.

Lời của hắn cũng đã hợp hồn luôn cô con gái bà chủ tiệm vàng. Ban đầu hai người chỉ hẹn hò nơi quán nước. Dần về sau tình cảm càng nồng thắm, họ chỉ thích tâm tình nơi nhà nghỉ thôi.

Rồi một ngày hắn cũng đến tiệm mua vàng như mọi ngày thì con gái bà chủ tiệm lên tiếng:

- Má ơi! Con lỡ mang thai với anh Thắng ba tháng rồi. Má cho tụi con cưới nhau hén má!

- Cái gì? Bà chủ tiệm vàng thảng thốt nhưng bà cũng kịp giữ bình tĩnh hỏi, ý cháu Thắng thế nào?

- Dạ. Cháu không giấu gì bác, mẹ cháu qua đời đã lâu, ba cháu đi bước nữa. Cháu nghèo khó nên họ hàng chẳng còn ai nhìn nhận, phải tha hương cầu thực.

- Trời đất! Vậy thì làm sao tổ chức cưới hỏi đây? Còn gì danh giá nhà này nữa. Má không chấp nhận một thằng con rể không rõ tung tích được.

- Má! Con không thể sống thiếu anh Thắng đâu. Nếu má không đồng ý thì con... chết cho má vừa lòng.

- Con hư đồn lắm. Từ ngày ba con qua đời, đời má chỉ còn có con là nguồn an ủi duy nhất, sao con nỡ nhẫn tâm...

Rồi bỗng dưng bà thay đổi thái độ:

- Còn thằng Thắng, hơn bốn tháng nay cháu đã dành dụm được bao nhiêu vàng rồi?

- Dạ. Cháu không giấu gì bác, cháu đã lỗ mất hơn bốn triệu đồng, chớ không có được chỉ vàng nào.

- Cái gì?
- Dạ. Cháu không giấu gì bác, sau khi mua vàng ở tiệm bác cháu đến bán ở tiệm khác, mỗi chỉ lỗ mất mấy chục ngàn đồng.
- Trời!!! Mà làm gì làm vậy để làm gì, hả thằng khùng?!
- Dạ. Cháu không giấu gì bác, cháu chỉ muốn... làm con rể của bác thôi.
- Chết tiệt!

10.10.2009

Phan Tấn Lược